

İSLAMİ DEĞERLERE KÜFREDİLİRKEN 312. MADDE NEREDE?

TCK veya Türkiye Cumhuriyeti kanunlarından herhangi birinin değerlendirmesini yaparken, kanunun o maddesini ele alıp incelemek ve yorum yapmak yeterli olmayacaktır. Zira kanunlar her toplulukta olduğu gibi bir tarihi süreç içerisinde olumlu veya olumsuz gelişmelerin akabinde vazolunurlar.

75 yıllık TBMM tarihi ve bu kurumun çıkardığı kanunlar, bilhassa TCK ele alındığında, süreç içerisinde bir takım olumsuz gelişmelerin akabinde bu yasal düzenlemelerin yapıldığı empoze edilmektedir. Hâlbuki bu vaka böyle değildir. Olumsuz gelişmeler, yasal düzenlemeleri dayatanlar ve kanunlaştıranların marifetidir. Örnekleri çok olmakla birlikte bir tanesi ve en önemlisini ele alalım.

29 Nisan 1920 tarih ve 2 sayılı Hiyanet-i Vataniyye Kanunu 1. Maddesi orijinal metninde:

“Makam-i muallâ-yı hilafet ve saltanatı ve memalik-i mahrusa-i şahaneyi yed-i ecanipten tahlis ve tarruzatı def-i maksadına matuf olarak teşekkül eden BMM'nin meşruiyetine isyanı mutazammın kavlen veya fiilen veya tahriren muhalefet veya ifsadatta bulunan kes'an, hain-i vatan addolunur.”

Sadeleştirirsek;

“Ali makam olan hilafet ve saltanatı ve Osmanlı ülkesini ecnebilerin (yabancıların) elinden kurtarma ve saldırıları defetme maksadıyla kurulan TBMM'nin meşruiyetine isyanı içeren sözlü veya fiili veya yazılı şekilde muhalefet eden veya fesatlıkta bulunan kimseler vatan haini sayılırlar.”

Kanun, hilafet ve saltanatı himaye maksadıyla kurulmuş bulunan TBMM'ne isyanı veya muhalefeti cezalandırdığı halde, uygulamalar, bilindiği gibi hilafet ve saltanatı koruyanlar aleyhine işlemiş ve birçok vatanperver, ittihatçılar arasındaki kavgada canlarından olmuşlardır.

25 Şubat 1925'de kanunun 1. Maddesi tamamen değiştirilir ve aşağıdaki hali alır:

“Dini veya mukaddesatı diniyeyi, siyasi gayelere esas ve ittihaz maksadıyla cemiyet teşkili yasaklanmıştır. Bu tür cemiyetleri teşkil edenler veya bu cemiyetlere dahil olanlar haini vatan addolunurlar. Dini veya dince mukaddes sayılan şeyleri siyasete alet ittihaz ederek şeklen devleti tebdil ve tağyir veya devlet emniyetini ihlal ve dince mukaddes sayılacak şeyleri alet ederek her ne surette olursa olsun halk arasında fesat ve nifak sokmak için gerek ferden ve gerekse cemiyet olarak sözlü veya yazılı veyahut fiili bir şekilde veya nutuk iradı ve neşriyat icrası suretiyle harekette bulunanlar kezalik vatan haini addolunurlar. Ve Hiyanet-i Vataniyye Kanunu mucibinde tecziye edilirler.”

İnsanların dinlerindeki kutsalları “şeyler” olarak ifade eden bu kanun elbette ki suçlu suçsuz tüm insanlara uygulanacaktı. O günlerin tarihi bilgileri karıştırıldığında bu vasıfları taşıyan insanların olmadığı görülecektir. Fakat kanun yapımcıların korktukları husus şudur: Hilafet ve saltanatı koruyacak olan TBMM'nin, birkaç yıl sonra bunları ortadan kaldırması ikiyüzlülüğünü affedemeyen insanlar çıkabilir. Ne olur ne olmaz sağduyu herhalukarda ezilmelidir. O halde bu tür düzenlemeler ileride lazım olur düşüncesiyle yapılır.

Yine bilindiği gibi Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk yıllarında devletin dini İslam'dır. Laiklik genel kavram olarak, gerekse anlayış ve uygulama olarak 1937 yılına kadar kimenin gündeminde değildir. Fakat hazırlık olarak 1925'de "devletin dini İslam'dır" ibaresi Anayasa'dan çıkarılmıştır. 1937'de de laiklik bir dinin kuralı imiş gibi değerlendirilip anayasaya sokulmuş ve kutsallaştırılarak TCK'da ilave düzenlemelerle korunmaya çalışılmıştır. Burada da görüldüğü gibi laiklik, bu ülkenin ve bu ülke insanlarının (ne 1920'lerde, ne de 1995'lerde) kutsalı değildir ve bu insanların iradeleri sonucu kutsal kabul edilmemiştir. Ancak 1920'lerden bu yana azınlık bir grubun dini inancı olarak süregelmiştir.

Şimdi TCK 312/2. Maddesinde hassaten kavram olarak bulunmasa ve tanımlanmasa da, uygulamalara kaynak olan laiklik ve laiklik karşıtlığı üzerinde duralım.

Yine tarihi birikimi incelediğimizde görülecektir ki: İslam ve Müslümanlar laikliğe ve laiklere saldırmamış, kin ve düşmanlığı tahrik etmemiştir. Çok az sayıda münferit kişiler istisna edilebilir. Zaten 70 küsur yıllık ittihatçı geleneğinin uygulamaları buna fırsat vermezdi. Fırsat bulanlar zaten "vatan haini" damgasını yemiş olacaktı. Ancak ne hikmettir bilinmez; Hiyanet-i Vataniyye Kanunu ittihatçıların iki kolunun iki dönemde tasfiyesinden sonra ve TBMM'nin kuruluş gayesine hizmet etmek isteyen bir kısım ulemanın ortadan kaldırılmasından sonra, kanunun kaldırıldığı 1991 yılının 12 Nisanına kadar uygulanmamıştır. Hep yedekte tutulmuştur. Ta ki, yerine 3713 sayılı Terörle Mücadele Kanunu gelene kadar. Zira artık "vatan haini" kavramı yerine "bölücülük" kavramı gündemdedir. "Kürek cezaları" gibi cezalar, kanunu uygulayanları komik duruma düşürecektir.

12 Nisan 1991'de meşhur 141, 142 ve 163 kaldırılıp 3713 sayılı Terörle Mücadele Kanunu getirilirken, Türkiye'de düşünen insanlar kaygı duymuşlardı. 163'ün kaldırıldığı, bir aldatmaca idi. 141, 142 ve 163'deki düzenlemeler TMK kapsamına tanımsız terör ve örgüt suçlamaları şeklinde sokuşturulmuştu. Fakat 312. Madde gözden kaçmıştı. Neden mi?

Zira bu madde halkı sınıf, ırk, din, mezhep veya bölge farklılığı gözeterek kin ve düşmanlığa açıkça tahrik eden kimseleri cezalandırıyordu. Müslümanların kin ve düşmanlık gibi bir arazları yoktu ve olamazdı da. Ülkenin %99'u zaten Müslüman'dı ve diğer din mensupları ile bir kavgası da yoktu. 1956'daki olaylar Hıristiyanlara karşı değil, Türkiye-Yunan gerginliği kapsamında Rumlara karşı oluşmuş, istenmeyen bir olaydı ve çapulcuları da bu eylemleri İslam adına yapmamıştı. Mezheplerle de bir derdi yoktu. Müslümanlar hangi mezhepten olurlarsa olsunlar diğer mezheplerle tarih boyunca hep alışveriş yapmışlar, aile birliği sağlamışlardı. 1977'de yaşanan olaylar gerek Sünni, gerekse Alevi kesim için iyi bir ibret olmuş, herkes şapkasını önüne koyup zararlı çıktığı sonucuna varmıştı. Zaten bu kavga da milletin kendi ürettiği bir kavga değildi. Bölge farklılığı gözetmek ise tamamen bir sistem sorunu idi. Halkına yabancı 70 yıllık yönetim ve yöneticilerin, gelecekte efendilerinin oynayacağı oyuna zemin hazırlamak bedbahtlığıyla bu ülkenin bir bölümünün insanlarını yok sayması vakıyasıydı.

Madde metninde laiklik veya laikler diye bir kavramın yer almaması; ülke genelinde insanların, laikliği bir inanış, bir din gibi görmemesi; laikliği tamamen bir yönetim ilkesi olarak algılaması olayıdır. Laikliğin tarihine ve uygulamalarına bakıldığında, onun gerçekten bir yönetim ilkesi olduğu açıkça görülür. 1937'de laikliğin anayasaya girmesi de, bir yönetim ilkesi şeklinde olmuştur. Fakat 70 yıllık çifte standart uygulaması şimdi kendini tekrar göstermiştir. Nasıl mı?

1926’lardan 1946’lara kadar Milli Eğitim’in uygulamalarına ve şimdiki boyalı basının eski kuşaklarına bakıldığında, İslam’la ve Müslümanlarla nasıl alay edildiği açıkça görülecektir. Biraz tarih ve arşiv karıştırmak yeter. O günlerde bütün bu yazılıp çizilenler Batıcılık adına yapılırken, şimdiki medya ve Milli Eğitim bunu laiklik adına yapmaktadır. İnsanların kılık kıyafetleri, ibadetleri, düşünceleri, her türlü davranışları laiklik kumpasından geçirilmektedir. Yani laiklik artık bir yönetim ilkesi olmaktan çıkarılmış, farklı inançları reddeden, yok sayan, aşağılayan, onları zapturapt altına alan bir inanç sistemi haline getirilmiştir. Dinler mozayigine bir din daha ilave olmuştur: Laiklik. Peki, bu din, gücünü nereden almaktadır? Karşısındaki dinlerin tezi, güçlerini ve kurallarını Allah’dan almalarıdır. Laikliğin tezi ise kanunlardan... Bu tespit bile laikliğin tarihi süreç içerisinde insanlara dayatılan bir inanç şekli olduğunu anlamaya kâfi gelmektedir.

Şimdi soralım: Din farklılığı gözetken kim? Müslümanların Hıristiyanlar aleyhine, Hıristiyanların Müslümanlar aleyhine veya varsa farklı dinlerin birbirleri aleyhine kin ve düşmanlığı açıkça tahrik etmesi olayı mevcut mu? Sorsanız “laiklik bir din değildir” diycekler. O halde bu madde kapsamında laiklik karşıtlığını tecziye etmek neyin nesi?

Bunun cevabını yine tarihi süreçte buluyoruz. Tarihi süreç uygun olsun olmasın, bir yığın dayatmaların bileşimi haline gelmiş. Halkın ekseriyetinin teveccühünü kazanamamış, iktisaden mutlu, siyaseten mutsuz azınlık, iktidarda kalabilmenin yolunu, kendi nefisinden çıkardığı veya Batılı efendilerinden apardıığı ilkeleri iktidar gücüyle halka dayatmada bulmuştur. Toplumun gelişen düşünce seviyesinin altında kalmış kafalar, 163. Maddeyi tarihin çöplüğüne atan, düşünceyi yasaklayan TMK’nu ve değişiklik tasarısını gündemden çıkararak bilinç karşısında, “eski hesapları karıştıran Yahudi” gibi, gözlerden irak kalmış ve bölücülüğü tecziye eden bir maddeye sarılmışlardır. Kısacası 163. Madde yerine ikame etmektedirler.

Son iki yılın uygulamaları gösteriyor ki, daha birçok Müslüman düşünür, yayıncı ve yazar bu maddenin hışmından geçecektir. Umulur ki, bindikleri dalı kesecekler. Zira yarın bu maddeler laikliği bir din şeklinde telakki edip bugün Müslümanlara, yarın başka bir dinin mensuplarına uygulayacak olanlar, yarın aynı şekilde, aynı maddeden tecziye edilebilirler. Yukarıda da ifade etmeye çalıştığımız gibi İslam’ı ve Müslümanları hedef göstermek, kin ve düşmanlık tohumları ekmek, laik zihniyetin ürünüdür.

İslam’a, Müslümanlara, Müslümanların kutsal değerlerine (şeylerine) küfredilirken 312. Madde neredeydi? Yoksa bu uygulama, son dönem Amerika- Türkiye- İsrail ilişkilerinin yansıması mı? Veya geçen yıl Antalya’da yapılan savcılar toplantısının mı? Belki de savcılar toplantısına bir yerlerden üfürülen emirler mi?

Bunlar biraz rivayet. Fakat halk, bunları artık konuşuyor. Minareler kılıflara sığmıyor. Dikkatli olunuz. Sırf kanuni düzenlemelerle insanları 3-5 yıl hürriyetlerinden mahrum bırakmak geçerli yol değil. Laik zihniyetin ve uygulamalarının karşısında bir halk var. Unutulmaması gereken dersi tarih veriyor: Halkına galebe gelen hiçbir güç yoktur.

Ocak-Şubat 1995
Yeni Yeryüzü Dergisi